

Arrest

nr. 64 190 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HOUGARDY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 januari 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag visum type D (gezinshereniging) in, in functie van haar echtgenote J.P.M., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 1 juli 2009 meldt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente waar zij in het bezit wordt gesteld van een bijlage 15.

1.3 Op 30 september 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart

1.4 Op 14 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 11 april 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverlag dd 29.07.2010, opgesteld door de politie van Gent, blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen. Hij verklaart dat zijn echtgenote bij haar moeder woont. Zij komt sinds twee maanden af en toe nog eens naar huis, maar sinds een paar dagen heeft ze gezegd dat zij wil scheiden.

Ook de woonstvaststelling dd 08.01.2011, opgesteld door de politie van Gent, bevestigt dat betrokkene alleen woont en er geen sprake meer is van een gezinscel met zijn echtgenote.

Aangezien betrokkene huwde op 13.08.2007 en sedert 30.09.2009 in het bezit is van de F-kaart, werd hem gevraagd documenten voor te leggen die aantonen dat hij zich in de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 bevindt.

Uit voorgelegde documenten blijkt echter dat betrokkene sedert 01.07.2009 een leefloon krijgt van het OCMW en dus geen eigen inkomen heeft. Bovendien blijkt dat betrokkene pas nadat hij onze uitnodigingsbrief heeft ontvangen, een overeenkomst voor opleiding met de VDAB heeft afgesloten.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 en wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het ‘*principe de bonne administration qui implique que l’administration est tenue de préparer ses décisions avec soin*’, van ‘*la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l’absence de motifs légalement admissibles*’ en van ‘*manifeste d’appréciation*’.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) Pris de l’excès de pouvoir et de la violation :

- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers,*
 - *ainsi que du principe de bonne administration qui implique que l’administration est tenue de préparer ses décisions avec soin,*
- et pris de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l’absence de motifs légalement admissibles et de l’erreur manifeste d’appréciation.*

La décision attaquée est motivée par référence à l’article 42quater, §1, 4°; en ce que le requérant ne cohabite plus avec son épouse.

Or l’article 42quater, §1 est rédigé comme suit:

«Durant les deux premières années de leur séjour en tant que membre de la famille du citoyen de l’Union, le ministre ou son délégué peut mettre fin au droit de séjour des membres de famille d’un citoyen de l’Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l’Union, dans les cas suivants :

1°... ;

2°... ;

3°... ;

4° leur mariage avec le citoyen de l’Union qu’ils ont accompagné ou rejoint est dissous ou annulé, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l’article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n’y a plus d’installation commune...».

Dès lors, il apparaît qu’en utilisant le terme PEUT et non pas DOIT le législateur a incontestablement laissé un pouvoir d’appréciation à l’administration, pouvoir d’appréciation qui entraîne une obligation de motivation.

li s'ensuit qu'il ne suffit pas, pour l'administration, de simplement constater - comme en l'espèce - qu'il n'y a plus cohabitation entre les époux ; encore faut-il justifier pourquoi il est fait application de la faculté de mettre fin au séjour, au regard des objectifs définis par le législateur.

A cet égard, il ressort des travaux préparatoires de la loi ainsi que de l'exposé des motifs de celle-ci que l'objectif poursuivi par le législateur consiste à lutter contre les mariages simulés, contractés dans le seul but d'obtenir un titre de séjour, ce qui n'est manifestement pas le cas en l'espèce ainsi qu'en attestent - notamment - les résultats de l'enquête détaillée menée préalablement à la délivrance de son visa au requérant, laquelle enquête figure au dossier administratif.

Ainsi donc, dès lors que la motivation de la décision attaquée ne contient aucune justification au regard de l'objectif de la loi défini par le législateur et qu'il s'en déduit d'ailleurs qu'aucune enquête n'a été effectuée afin de s'enquérir des motifs de la fin de l'installation commune, il apparaît clairement que l'administration - outre le non respect de son obligation de motivation - a négligé de préparer la décision à quo avec tout le soin requis, en violation du principe de bonne administration.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider, « Lorsqu'une autorité administrative dispose comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait » (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, « motiver une décision, c'est de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (D. Lagesse, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce que prescrit à l'administration, c'est « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier des décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant ...de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen" (F. Tiberghien et B. Lasserre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - à propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs)".

Le Conseil d'Etat a ainsi jugé dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995 que : "la but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés".

De même a-t'il été considéré que: "la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse des motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante (Conseil d'Etat, S.A. SMET-JET, n° 41.884 du 4 février 1995)

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué – en ce qu'il viole ainsi le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers – doit être annulé. (...)"

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen gezamenlijk vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 De verzoekende partij is van mening dat artikel 42^{quater} voorziet in een mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen en niet in een plicht en dat het voor de verwerende partij niet volstaat om louter te constateren dat de verzoekende partij niet meer samenwoont met haar echtgenote.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

en het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, met name § 1, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°; wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Uit het samenwonsverslag van 29 juli 2010, opgesteld door de politiefunctaris te Gent, blijkt dat enkel de verzoekende partij aan te treffen is en verklaart de verzoekende partij dat haar echtgenote bij haar moeder woont te Nieuw-Gent en dat zij sinds 2 maanden af en toe nog eens naar huis komt, maar dat ze sinds een paar dagen heeft gezegd dat zij wil scheiden en dat ze niet meer zou komen. Uit het samenwonsverslag van 8 januari 2011 blijkt nogmaals dat de verzoekende partij alleen woont en bevestigt zij dat de relatie met J.P.M. beëindigd is. Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid zou hebben om al dan niet het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Er dient op te worden gewezen dat de motieven gezamenlijk in ogenschouw moeten worden genomen aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris uit het geheel van de elementen afleidt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. De verzoekende partij weerlegt de motivering niet. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn, of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt. Er dient opgemerkt te worden dat de Raad bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht niet in de plaats van de administratieve overheid kan optreden. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. Op basis van de aan de verwerende partij bekende feiten is de gemachtigde van de staatssecretaris terecht tot het besluit gekomen dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij diende te worden beëindigd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS